

Секунди медитації

22

■ Юля Сердюкова,
Олександр Мащенко
у виставі «Картотека»
за Тадеушем
Ружевичем.
Режисер
Анатолій Петров.
Тетр «Ludus»
НаУКМА.

В студентському театрі «LUDUS»

«Картотеку» Тадеуша Ружевича можна трактувати по-різному. Я розумію це так: картотека як набір фрагментів, випадкових, поєднаних за суто формальним принципом, а частіше й зовсім розрізнених. Коротко кажучи, типовий постмодерн.

У виставі театру «LUDUS» всі виконавці — студенти НаУКМА. Причому, здебільшого гуманітарії. Цим і зумовлюється несподівано глибокий і концептуалізований кут бачення, якого, можливо, й не досяг би професійний театральний колектив. Вже не кажучи про те, що й аудиторія відповідає адекватною реакцією на сцієнтизовані терміни. Втім, не лякатиму. Вистава «Картотека» насамперед про життя, а не про рефлексії. Можливо, навіть про життя, яке долає рефлексії. Здається, не є перебільшенням припустити, що з появою «Картотеки» студентський театр А.Петрова стверджується в новій якості, отримавши гідну візитну картку.

У виставі майже всі персонажі однопланові, функціональні, крім Героя (О.Мащенко). Дозвольте називати його саме так, адже інші постійно плутають його ім'я, та й він сам, здається, не зовсім визначився з власною ідентифікацією. Власне, чи є у виставі дія? Межі простору і часу роз-

миті — це й ретроспектива цілого життя, і півтори години недільного ранку. Втім, простір має ще один аспект — внутрішній, особистісний простір, суверенітет якого так гарячково намагається відстоювати Герой. Постає питання: чи є воно, поле чистої тотальної суб'єктивності, куди було б зась будь-яким проявам соціуму? Неділя як форма параноїчної втечі від суспільства. Або інакше — як форма свободи. Однак надто багато речей треба подолати: і почуття провини, з дитинства й аж до тридцятиліття втовкмачуване йому батьками — а він вже давно дорослий, давно директор установи, коли ж кінець усім залежностям? І загрозиве вторгнення газет, що захаращують його територію, і тіні спогадів про людей, начебто породжених з його голови, мов боги з голови Зевса. Жадані секунди медитації раз у раз перериваються з'явами то колишньої нареченої (О.Ткаченко), то людини-собаки (А.Горбаль), то дядька (О.Борисенко), простоті і цілісності якого так болісно заздрить наш фрагментований Герой, то міні-параду дівчинки й двох клоунів, то жінки, яка роками чекала й розшукувала його, щоб вигукнути: «Соромно! Такий молодий, а підглядає!» (Ю.Титарєва). За французьким філософом Ж.Дельозом суб'єкт — це поле взаємодії різних агентів. І якщо детериторизація — переживання інших, прагнення іншого лишається головним його принципом — не знайти незалежної від цього «хаосмосу» території навіть вранці під ковдрою.

Однак... виявляється наш постмодерніст був там не сам. Кохана (Ю.Сердюкова) зриває зі стін тривожні ошмаття газет, вивільняючи природній і гармонійний світ, намальовані на стіні квіти. Виходить, від чоловічого децентрованого універсуму постмодерну є порятунок: жіноче, цілісне, сутнісне бачення світу.

Звертання Героя до свого покоління щиро проймає — отже й ми вже здатні замислитись над проблемами власного покоління. Однак те, як кожного разу вдається відчутти пульс цього покоління художньому керівникові театру Анатолію Петрову, викликає подив і захват. Тому, разом із захопленим залом, хочеться приєднатися до фінального вигуку Мащенко: «Режисера! Режисера!!!»